เกษตรแปรรูป ผลิตภัณฑ์จากกะลา และปัญหาผู้สูงอายุในชุมชน ชุมชนเทศบาลตำบลอัมพวา ประเด็นการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ตลาดน้ำอัมพวา วิถีวัฒนธรรมชุมชนสองฝั่งคลอง และวัดอัมพวัน และชุมชนตำบลบางแก้ว-บางจะเกร็ง ประเด็นการทำนาเกลือ การดูแลการกัดเซาะชายฝั่งพื้นที่ชุ่มน้ำ และตลาดการท่องเที่ยวของชุมชนดอนหอยหลอด เพื่อวิเคราะห์ปัญหา ศึกษาวิถีชีวิตชุมชน โดยผ่านกระบวนการเรียนรู้และการใช้เครื่องมือในการทำความเข้าใจและรู้จักชุมชนอย่างแท้จริง ร่วมแลกเปลี่ยนปัญหากับชุมชนในพื้นที่

การพัฒนาท้องถิ่นอย่างยั่งยืนคือ การทำให้ประชาชนมีความพยายามที่จะพัฒนาและปรับปรุงชุมชนของตนเอง เช่น การปรับปรุงสิ่งแวดล้อม สุขภาพอนามัย และที่อยู่อาศัยให้ดีขึ้น มีการระดมทรัพยากร ทุนทางสังคมในรูปแบบของการมีส่วนร่วมของภาคส่วนต่างๆ เพื่อนำไปสู่กระบวนการพัฒนาชุมชนทั้งทางด้านสภาพความเป็นอยู่ สิ่งแวดล้อม และสังคม เป็นการสร้างพลังความร่วมมือพัฒนาให้เกิดสิ่งใหม่ที่ดีกว่าเดิมของชุมชน ผ่านความหลากหลายของการดำรงชีวิตที่ประสานกลมกลืนก่อเกิดเป็นกระบวนการต่างๆ เชื่อมโยงกัน จนเป็นพลังอันเข้มแข็งของชุมชนเกิดการสร้างคุณค่าใหม่ มีความเชื่อมันในกลุ่มและสะท้อนออกมาเป็นพลังของการเปลี่ยนแปลงในการพัฒนา ขณะเดียวกันแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2555-2559) ได้กำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนาคนสู่สังคมแห่งการเรียนรู้ตลอดชีวิตอย่างยั่งยืน โดยสร้างภูมิคุ้มกันให้คนไทยและสังคมไทยให้มีการเรียนรู้ตลอดชีวิต ตระหนักถึงคุณค่า วัฒนธรรมและภูมิปัญญาไทย รวมถึงการพัฒนาชุมชนให้เข้มแข็ง ให้มีการอนุรักษ์และฟื้นฟูภูมิปัญญาท้องถิ่น สนับสนุนให้คนในชุมชนมีส่วนร่วมคิด และกำหนดแนวทางการพัฒนาชุมชนท้องถิ่น บนหลักการพึ่งพาตนเองที่คำนึงถึงศักยภาพทรัพยากร ภูมิปัญญา วิถีชีวิต วัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อมในชุมชนเป็นหลัก โดยให้ความสำคัญกับการจัดการเรียนรู้ในชุมชนและถ่ายทอดภูมิปัญญาท้องถิ่นที่ช่วยพัฒนาทักษะการประกอบอาชีพ

ชุมชน ซึ่งเป็นสังคมขนาดกลางที่เชื่อมโยงสังคมขนาดเล็ก คือ บ้าน โรงเรียน กับสังคมใหญ่ คือ ประเทศ ชาติและโลก ชุมชนมีทั้งบุคคล องค์ความรู้และสถานที่สามารถให้การศึกษา ในการพัฒนาคนให้เป็นผู้ที่มีคุณภาพชุมชนหรือท้องถิ่นจึงมีความสำคัญในการพัฒนาคนให้เป็นผู้ที่มีคุณภาพ ชุมชนหรือท้องถิ่นจึงมีความสำคัญอย่างยิ่งในการส่งเสริมการมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ตามสภาพจริงที่เป็นอยู่ในสังคมนั้น ๆ จะมีวิถีชีวิตตามสภาพของแต่ละท้องถิ่น สามารถนำเอาทรัพยากรในท้องถิ่นนั้นๆ มาใช้ได้อย่างมีคุณค่า หากพิจารณาอย่างรอบด้านแล้ว พบว่า ชุมชนในยุคปัจจุบันมีความอ่อนแอ เนื่องจากขาดวัฒนธรรมในความมีน้ำใจ ความเอื้ออาทร ความช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ความรักความหวงแหนในชุมชนน้อยลง เกิดการเปลี่ยนแปลงในชุมชนทุกๆ ด้าน รวมทั้งสภาพปัญหาต่างๆ ตามมามากมาย การแก้ไขปัญหาเหล่านั้นทำได้ยากขึ้น ศักยภาพและภูมิปัญญาท้องถิ่นได้หายไป ชุมชนจึงขาดรากฐานในการพัฒนาตนเอง แต่ในทางตรงข้ามชุมชนที่มีศักยภาพในการพึ่งพาตนเองได้อาศัยวัฒนธรรม ประเพณี พิธีกรรมความเชื่อและใช้ภูมิปัญญา